

и умилението. А когато мѣтна и она бунтующъ вопль! Когато въ бръчките на челото открие силата на неговата мисль и потреса на крушенето! О, да, моя професоръ — —

Дълго мълчание.

М а р а — Азъ ще те помоля, Борьо, да не се явявашъ на тая изложба!

Б о р ъ о. — Нищо неможе ме отврати! Да не се явя, ще рече да умра за винаги прѣдъ моя професоръ — — И за винаги, за винаги да изгърва случая, който ще ме възкръси и ще ми даде именитость Мара, та това е една голѣма честь, на която азъ по никой начинъ не бива да замълча. Вгледва се. Но, на работа! Седа, хваща четката. Въ тия два дни да привърша тая багатела, че да седна еднажъ на воля. Взема политрата. Ехъ! —

М а р а. — Азъ пакъ ще помоля: остави, четката! Борьо!

Б о р ъ о. — Мърка да цапне боя, ала отпуска ржка. А ето, че не ми се работи портрета — — Въ душата ми се възематъ толкова желаня — — Мислитъ се гонятъ една прѣзъ друга — и не ми се работи.

М а р а. — Възрадаана. Азъ те разбирамъ. Съ менъ се е случвало сжщото Когато ме възрадва нѣщо, тогава азъ немога да работя Хайде да си поговоримъ.

Б о р ъ о — Става. Менъ не ми се говори Ходи ми се. Искамъ да литна Ей тъй на широко поле Ходи изъ стаята.

Мълчание. Чува се ходението на Желя.

Б о р ъ о — Желю е горѣ Ще ида при него малко.

М а р а — Иди! Само, моля ти се, да не пиешъ.

Б о р ъ о — Сега да пия!

М а р а. — Иди при него, поговорете си. Вижъ и той какво ще ти каже.

Борьо излиза за стаята на Желя.

III

М а р а. — Отива до вратата подиръ мжжа си, застава вслушана въ стлпките му. Да взема та да унищожа всички тия картини. Замислена. Да знамъ, че това би го отбило отъ